

*Mirellan
tarina*

Heräsin aamulla kello seitsemän. Tunsin jotain outoa, jotenkin oudoksi. Tai siis isommaksi. Ponnahdinkin nopeasti pystyyn ja juoksin peilin eteen. Tarkastelin hetken itseäni ja mietin olinko hulluksi vai näinkö tosiaan oikein. Rintani olivat kasvaneet hiukan ja otsassani oli isompi finni. -Mirella! Tule jo! Myöhästyit koulustasi, huusi alakerrasta. -Joo! Huusin äidille ja tulin tiettyä että olin tuijottanut itseäni suu auki jo viitisinkin minuuttia. Kävelin alakertaan ja kasvoillani oli aika varmasti tyhmä ilme. Siinä samassa puhelimeni soi. -Haloo?! En meinannut tunnistaa ääntäni. -Mirkku? Sinäkö se sie... Paras ystäväni Moona... ä ta...

oleksi kuulostat oudolta. Mikä sinulla on? Moona

kysyi huolestuneen kuuloisena. -Anteeksi

minä vain olen...kasvanut. -Mitä tarkoitat?

-No tuota rintani ovat vähän kasvaneet ja

otsassani on finni. -Ai. Moona oli nyt itse

oudon kuuloinen. -Miksi sinä edes soitit?

Kysyin. -Ei minulla ole mitään sen

ta! Äiti kummempaa syytä. -Nyt sinä kuulostat

tajusin oudolta. Mikä sinulla itselläsi on? Minä

sitoista kysyin. -Ei mikään. Minä vain että, minun

rintani eivät ole kasvaneet vielä. Onkohan

se normaalia? Moona kysyi minulta

huolestuneen kuuloisena. -Kyllä se varmaan

on normaalia. Sanoin mahdollisimman

tyynesti. -Hei, minun pitää lopettaa puhelu.

Moona sanoi yht'äkkiä.

-Okei. Minunkin täytyy. Sanoin hänelle. Puhelu loppui katsoin kelloa. Se oli jo 8.20. Koulu alkaa 8.30. Voi ei! Tulee kiire! Ajattelin tuijottaessani kelloa. En ehtinyt syödä edes aamupalaa, vaan lähdin juoksemaan kouluun. Pian kuitenkin kaaduin, sillä joku kamppas minut. Katsoin vihaisesti poikaa joka oli kampannut minut. Huomasin kuitenkin ehtiväni tunnista tuon pojan. Hän oli Aleks. Tunnistin hänet, sillä hän oli poikakaverini paras kamppasit minut? Kysyin Aleksilta. -Siksi kamppasit minut? -Kun haluamme että lähdet meidän kanssa kaupungille. Aleks sanoi. -Hei Mirkku! Joka toinen ääni huusi minulle.

Kun Se oli Daniel (poikaystäväni). Hän on niin
20. ihana ja söpö <3. En voi olla hetkeäkään
ttelin ajattelematta häntä. Hän tuli minua kohti,
les hikisen näköisenä. -Minä... Voinko tulla
luulleille yötä? Hän kysyi niin oudolla
asi äänellä. Jotain oli meneillään, mutta
mitä? -Tottakai voit. Miksi et voisi?
että -Kiitos muru. Lähdimme juoksemaan
stin kouluun. -Ja joo, voin tulla kaupungille
averi. teidän kanssa. Olimme koulussa ja Daniel
sanoi -menen käymään miesten vessassa.
ä -Juu. Minä sanoin. Katsoin kelloa ja se oli
i vaan 8.57. Olin myöhässä pahasti. Juoksin
a sisään ja näin Danielin suutelevan
oku Moonaa. Minä loukkaannuin pahasti.

Sitten otin kuvan todisteeksi siitä, että Da
Moona suutelivat toisiaan. Menin Danielin
ja sanoin: -tätäkö te olette harrastaneet?
ole sitä miltä tämä näyttää. Daniel sanoi.
kuvan ja sanoin -ai eikö? Minusta tämä n
juuri siltä mitä minä luulen sen näyttäneen
sanoin vihaisesti!! -Mistä sinä tuon kuvan
Daniel kysyi. -Otin sen kun te kaksi kuher
-Ei me kuherreltu! Daniel huusi minulle.
-Kuhertelittepas! Ihan selvästi! Äläkä jaks
vastaan. Ja siirryin Moonaan. Moona alkoi
itkemään. -Älä jaks marmattaa aina, sinä
minun luottamuksen! Huusin hänelle täyt
kurkkua, enkä välittänyt vaikka moni ohil
katsoi minua, kuin olisin tullut hulluksi.

niel ja -Ette te ole olleet hyviä ystäviä koskaan,
a kohti ettekä nyt. Sanoin heille. Daniel ja
-tämä ei Moona olivat olleet tosi ilkeitä minua
Näytin kohtaan. -En tule sinne kaupungille, ota
äyttää vaikka Moona mukaan. Sanoin. -Lopeta
en! Mirkku, sanoi Moona. -Miksi et kertonut
sait!? minulle? Kysyin itku kurkussa. -Koska
rtelitte! tiesin sinun suuttuvan. -Tiestysti sillä
flirttailit minun poikaystäväni kanssa
a pistään takana. Sanoin ja lähdin pois enkä
oi välittänyt. Käännyin kuitenkin takaisin,
ä peillä oli yksi asia, jonka olin aina
tä halunnut tehdä. Menin Danielin luokse
kulkija löin sitä, tyttötyylillä.

-Auts! Miksi sinä noin teit? -Ihan kuin
et tietäisi! Ensin sinä suutelet Moonaa
selkäni takana ja sitten olet niin kuin
mitään ei olisi tapahtunut! Onko nyt
kova vessahätä, kun sinunhan piti
käydä vessassa, mutta jäitkin
kuhertelemaan entisen parhaan
ystäväni kanssa! Huusin ihan täyttä
Danielilin korvaan. Silloin Moona
alkoi itkemään, kun kuuli etten enää
ole hänen kaverinsa. -Niin juuri! EN
ole kaverisi enää koskaan! Juoksin
pois. En enää koskaan haluan nähdä
Danielia tai Moonaa. En KOSKAAN!

in Juoksin pois koulusta, ja menin takaisin
aa sanomaa rehtorille että on paha-olo. Hän sanoi
-jos nyt tämän kerran. Mutta seuraavalla
n kerralla et pääse niin helpolla. Onko selvä?
-Kyllä ymmärretty. Juoksin pois ja itkin. Näin
Moonan ja Danielin riitelevän. Olin kuin en
olisi nähnyt, sillä se olisi tehnyt minut vielä
surullisemmaksi. Juoksin ja juoksin ja
kompastuin puun juureen. Puussa oli joku. En
vain tiennyt kuka. Jatkoin juoksemista
peloissani ja itkien. Jokin seurasi minua.
Juoksin ja juoksin. Vihdoin pääsin kotiin.
Laitoin heti oven lukkoon. Kävin vessassa
pyyhkimässä kyöneleet pois. Ovi-kello soi ja
mietin aukaisisinko? Mieleni päätti aukaista.
Siellä oli joku tyttö ja oli itkenyt myös. -Saanko
tulla sisään? -Tuota...Tule vain. Sanoin.

Vähän ajan päästä kävin vessassa uudelle
Laskin housuni ja yritin saada mieleni po
entisestä poikaystävästäni. Nostin housun
ylös ja ne olivat niin märät vaikka pyyhki
Katsoin pönttöön ja näin VERTA. Laskin
uudelleen housuni alas ja kiljuin täyttä
kurkkua. Ne olivat alkaneet! Siis...menkk
En tiennyt mihin pyyhkiä. Otin pikkarit p
ja laitoin housut jalkaan. Kun ei ollut mit
mihin pyyhkiä. - Käyn yläkerrassa odota
täällä. Sanoin tytölle ja odotin hänen
vastausta. Ei kuulunut mitään. Päätin me
ylös kuitenkin. Kaivoin äidin kaappeja ja
löysin siteitä. -vihdoin! huusin.

Laitoin äidin mega isot pikkarit jalkaan.

Menin alakertaan ja tyttö oli kadonnut

yht'äkkiä. -Hei, missä olet, tyttö?! Ei

kuulunut vastausta ja olin hyvin huolissani.

Etsin tyttöä kotoa jo 2 tuntia. Ajattelin ehkä

hän ratkaisi ongelmansa ja lähti pois.

Tänään oli tapahtunut niin paljon kaikkea

joten menin nukkumaan. Kuulin kuitenkin

kolinaa ja menin alakertaan. Siellä oli ehkä

murtovaras. Menin keittiöön ja se kolina oli

tulossa keittiöön. Menin piiloon kaappiin.

Murtovaras haisteli tavaroita ja hän alkoi

ottaa niitä itselleen. Olin rohkea ja tulin

kaapista ulos. En nähnyt ketään. Ajattelin

sen olevan oma harhani. Menin yläkertaan

jatkamaan kauneus uniani. Sitten kolina

seurasi minua. Olin peloissani.

Kun olin nukahtanut tunsin kasvoillani
henkäyksen. Heräsin ja katsoin. Se oli
sama tyttö. -Missäs sitä ollaan oikein
oltu? Kysyin mttä tyttö ei vastannut. Hän
alkoi yht'äkkiä itkemään. Yritin lohduttaa
häntä. Hän vain jatkoi hokemista että
-pelasta.... pelasta. -Miten voin pelasta
sinut jos et sano mikä on? Kysyin
huolissani. -Olin poissa. Olin kadonnut.
Kun heräsin olin roskasäkin sisällä. Tyttö
sanoi ja itki vielä enemmän. -Mennään
takaisin nukkumaan, niin sitten
huomenna voin esitellä sinut minun
vanhemmilleni. -Ei Ei Ei ja EIIIII!! Hän

Lopulta tyttö kuitenkin nukahti. Nukuimme sikeästi ja äitini yövuoro oli jo loppunut. Heräsin ja haistelin vähän ympärilleni, koska siellä haisi ällöttävältä. Se tuli tytöstä. Herätin tytön ja sanoin hänelle -mene suihkuun. Tyttö meni. Hän lauloi suihkussa ja hänen lauluäänensä oli kaunis. Ja vähän ajan päästä meistä tuli parhaita ystäviä. Hänen poikaystävänsä nimi on Mikko ja minun poikaystäväni on Mika. Mutta yksi asia minua aina mietitytti. Mitä hänelle oli tapahtunut ja kuka oli talossani? Hän ei koskaan kertonut. Se jäi auki.

THE END...

